Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

N:o 2 | FEBRUARI | 1901 [5:te årg.]

Lycka.

Mången har traktat af all sin håg
Att komma sig upp till jordisk ära,
Och mången sin största lycka såg
I konsten att härska och regera;
Men Kristus valde i kärlek det ena:
Att tjäna.

Och salig är den, som sig till lott
Har valt att troget med Kristus vandra,
Att, ledd af Guds Ande, göra godt
Och offra sitt lif i tjänst åt andra.
Det endast, hvad eljest världen må tycka,
Är lycka.

Adolf Thomander.

Det eviga lifvet.

»I den religiösa längtan efter föreningen med Gud känna vi hela vår varelse innerst dragen till en verklighet af helt annan art än jordelifvet. Och först i den mån, som vi känna oss vara delaktiga af detta eviga lif, kommer vårt sinne till ro.

Vi behöfva en fast punkt, vid hvilken vår inre varelse kan finna fäste. Och vi nå fram till den endast i samma mån, som evigheten skimrar igenom tidens slöja».

Frans von Schéele.

En helig skrift säger, att Gud har nedlagt evigheten i människans hjärta (Pred. 3: 11). För denna sanning har den nutida tänkare och akademiska lärare, hvars ord här ofvan citerats, gifvit ett lika oemotsägligt som träffande uttryck, då han påpekar, hvad alla innerst känna, att vi »behöfva en fast punkt, vid hvilken vår inre varelse kan finna fäste», och att »vårt sinne kommer till ro» först, då vi »känna oss vara delaktiga af det eviga lifvet».

En tidsströmning går nu fram, som, emedan den predikar köttets evangelium och efter mönstret af de gamle grekiske epikureerna vill gifva sinnligheten och dess njutning rangen af att vara det högsta goda, är synnerligt bedårande och farlig för ungdomen i dess brytningstider. Ingen tänkande människa kan dock blifva alldeles kvitt den känsla, som hör hemma innerst i vårt väsende, och som gång på gång, men i synnerhet inför jordelifvets bristfulla företeelser, påminner oss om, att vi behöfva en »verklighet af helt annan art än jordelifvet.»

De, som tillägnat sig den tröstlösa teorien, att vår individuella tillvaro är till ända i och med kroppens död, gömma nog äfven de innerst en tro på ett lif, som ej är slut i döden. Dessa människor försöka väl beständigt skjuta tillbaka tanken på en evighet och en tillvaro för sig efter kroppens död, d. v. s. de försöka låta bli att tänka därpå; men gå och fråga dem, och du skall finna, att de aldrig fullt tänkt den tanken till slut, att de om flera eller färre år skola vara så alldeles förintade, att de alls icke finnas till.

Plato säger, att en hvar i dessa stycken bör »åtminstone tillvinna sig ett: antingen förskaffa sig en grundlig och säker kunskap däri eller, om detta är omöjligt, antaga den bästa och säkraste mänskliga lära och på denna bräckliga farkost våga en seglats öfver lifvets haf, om man icke kan tryggare och med

mindre fara öfversegla det med en säkrare farkost, eller med andra ord: *med en gudomlig utsaga.*»

De sista af mig kursiverade orden äro i den förkristna tänkarens mun rätt märkliga. De påminna om den oskattbara förmån, du, min unge läsare, har: förmånen af *gudomlig utsaga* i lifvets högsta frågor. Att du i själens djup bär och känner »evighetens underpant», därom är du ju utan vidare påminnelser mer eller mindre medveten, men har du ock besinnat, som du bör, att den, Gud har sändt, han, som i alldeles särskild mening talat Guds ord, har gifvit dig en fast och trygg farkost, på hvilken du utan fara kan våga färden öfver detta lifvets haf? I den gudomliga utsaga, han lämnat, påminnas vi ej blott om vårt innersta väsens längtan till sitt hemland, utan vi få ock där klart besked om, att det eviga lifvet icke blott eller ens väsentligen är »ett lif efter detta,» utan att det fast hellre redan *nu* kan och bör vara vår andes egendom, emedan den, som *har* sonen, också *har* lifvet. Det eviga lifvet är alltså icke blott något *härefter*. Det består i gemenskapen med Gud och frälsaren och är därför för den, som lefver i denna gemenskap, något närvarande. Ty detta *är* det eviga lifvet att känna Gud och den, han sändt hafver, Jesus Kristus (Joh. 17: 3).

Yngling, jungfru! Låt icke bedåra dig af de fröjder, som höra sinnevärlden till! Den del af din varelse, som drages till dem, går mot döden, hvar han går. Men i ditt innersta väsen hör du evigheten till. Sök i Jesu famn den fröjd, som evigt varar! Då skall du, hur än tidslifvet kommer att gestalta sig, beständigt erfara, att du till din inre människa tillhör den eviga ungdomen och har evighetens framtid i perspektiv. Till följd af bristfälligheten i allt i jordelifvet och jordetingen skall du nog likväl få göra bekantskap med svårigheter och missräkningar. Men under allt skall dock, så vidt eller så länge du lefver i detta gudsumgänge, »evigheten skimra igenom tidens slöja», och du skall då med sanning kunna sjunga:

»Min framtidsdag är ljus och lång,
Den räcker bortom tidens tvång.»

Aug. P—n.

Gud bereder oss för stora ting genom att öfva oss väl i de små.

HAF AKT PÅ DIG SJÄLF!

Tag vara på din tid!
Ett lif att lefva blott du har;
Din tid, så dyrbar, skyndsamt far.
Ja, tid är pengar, någon sagt,
Och tiden, använd rätt, är makt.
Vill du bestå i lifvets strid,
Vill du ha samvetslugn och frid,
Tag vara på din tid!

Var **sann** i allt, du gör!
Ty sanning skall dock längst bestå,
Och om det skulle kosta på
Att alltid vara riktigt sann,
Så kom ihåg, att som en man
Mot allt slags ondt du strida bör.
Du är Guds barn, och just därför
Var **sann** i allt, du gör!

Håll undergifvet ut,
Gå också tingen dig emot,
Och sarga törnena din fot!
Seg vinner där, som **Lättböjd** tror,
Att allt på tid och rum beror.
Fäll icke modet en minut!
Hugg i, gå på, håll fast till slut;
Håll bara, bara ut!

Var **trogen** Andens röst!
Gå gladt och villigt på den stig!
Som Herren uppenbarar dig!
Då allt en gång skall blifva klart,
Du dömes efter sinnets art.
Så slut dig tätt till Jesu tröst! —
Från barndomsdag till ålderns höst
Var trogen Andens röst!

Lef helt för Jesu skull!
Allt annat är ej värdt ditt lif.
Din kraft och hälsa honom gif!
Vet, ännu ingen ångrat på,
Att han Guds ärenden fått gå.
All jordisk vinst är bara mull,
Vinn du en famn af »kärfvar» full,
Lef **helt** för Jesu skull!

Var alltid glad och fri!
Du ej har orsak sörja, ty
Guds nåd är hvarje morgon ny.
Allt tjänar till ditt sanna väl;
Och säg, om du då ej har skäl
Att låta hela lifvet bli
En himmelsk lofsångsmelodi.
Var alltid glad och fri!

Och bed och åter bed!
Ty den, som beder, han skall få,
Och ingen fåfängt klappar på.
Då frestelserna storma an,
Den fruktar ej, som bedja kan.
Vill du ha Jesus alltid med,
Och vill du strida, som han stred,
Så bed och åter bed!

Oskar H.

Umgänge.

»Säg mig, med hvem du umgås, och
jag skall säga dig, hurudan du är.»

Det är ej godt för människan att vara allena. Det är en allmän sanning. Människan har behof af umgänge. Detta gäller alla åldrar. Det finns dock människor, som välja detta umgänge så illa, att det blifver till deras skada, och däruti ligger ju faran. Sådana blifva bedragna på mänskligheten, bedragna af sin egen oerfarenhet och brist på människokännedom.

Ungdomen söker också sitt umgänge. Men här, om någonsin, misslyckas man ofta i det rätta valet. Man föres tillsamman med människor, som använda sina naturliga gåfvor i lögnens och egennyttans tjänst. Sådana människor äro lockfåglar, som stå i den onda andemaktens tjänst. Deras munterhet kan ej dölja den inre tomheten för den skarpsinnige iakttagaren. Men för den, som allenast ser efter skenet, efter ytan, blir det icke lätt att ungå frestelsens garn. Ungdomen behöfver sålunda ett råd. Måhända den skall villigt lyssna till ett sådant och i sitt sökande efter vänskapligt umgänge finna det rätta. Första rådet är då: *Gif ej ditt förtroende åt någon, som du ej pröfvat!* Behåll det hellre för dig själf och för dem, som älska dig mest, dina föräldrar! Länge dröjer det vanligen ej, förrän en opålitlig människa röjer sig. En opålitlig och osann karakter är ej värdig ett vänskapligt förtroende. De, som kunna prisgifva en väns förtroende åt den förste, med hvilken de samtala, äro lika odugliga till skattgömmare, som en trasig penningpung.

Du söker ett godt umgänge, ett rent och gudfruktigt sällskap. Huru skall du kunna välja det? *Jo, gif akt på människors tal! Det förråder, hvad som bor i hjärtat.* Af hjärtat utgår dåligt skämt, lättsinniga ord, otrogna och gudsförnekande läror. Du märker ej strax, hvad som bor därinne, men begagna din iakttagelseförmåga. Du ser kanhända blott ett försmädligt leende, då du talar om Herren och hans ord. Det må vara nog. Den, som ej vördar din Gud, skall icke göra sig samvete af att skada din själ. Kära unge vän, sitt ej, där de bespottare sitta!

Du är ung, och lifvet ter sig så gladt. Du kanske misstror dem, som varna för åtskilliga fröjder, menande, att de gamla ej förstå ungdomens behof. Jag tänker då på min egen ungdom. Jag gjorde, som Herren rådde mig. Herren sade: »Var i sällskap med fromma människor och var glad, dock med gudsfruktan». Blef mitt ungdomslif därigenom mera fattigt på glädje? Ack, om jag hade kunnat visa er det, så haden I sett en strålande glädje. Och Gud gjorde denna glädje riktigt full och rik, då han lät mig gå till sjuka och bedröfvade med salighetens ord. Men jag vill ej tala om mig själf. Jag vill framställa ynglingen David med sin harpa. Tron I, att David såsom fårherde hade mindre glädje än Salomo med sin rikedom och sina lustbarheter? Nej, jag tror, att Davids lif var ett gagnande lif. Han gladde icke blott sig själf utan äfven andra, och hans fröjdeämne var lefvande Gud.

Umgänget med andra blir förädlande och uppbyggande, om Gud är medelpunkten och kraften däri. Kommer en hop troende ungdom tillsamman, så brukar det frågas: »Huru skola vi

få roligt i afton?» Något ännu *bättre* än »roligt» skola vi få, nämligen uppbyggelse och fröjd i Herren, om umgänget med hvarandra sker i gudsfruktan. Tag fram bibeln, ty hvad källan är för den törstiga hjorten, det är bibeln för unga kristna. Om ett ord af Gud värmt ditt hjärta, så låt det värma andras, så blir umgänget uppbyggligt och ljufligt. Men man får väl hafva litet omväxling? säger någon. Ja visst, men icke något, som tar bort smaken för Guds dyra ord. Sjung en sång, men sjung ej för melodiens skull, utan sjung till Herrens ära för att gagna, glädja och uppbygga. Ju mindre du söker något för dig själf, utan gör det för Herrens rike, dess lyckligare blir du. Ju mer du ger ut af det goda, du fått, dess rikare skall du känna dig. Du tänker på Jesu ära, och då välsignar han dig, men tänker du upphöja dig själf, så väntar dig missräkning. Man behöfver alls icke ställa till en fest för att få något sådant nöje. Nej, låt ditt dagliga umgänge med de troende blifva ett dagligt gästabud i Herrens gemenskap.

»Vi kunna ej säga, att vårt umgänge är sådant», tycker jag mig höra någon säga. »Då vi komma tillsamman, prata eller leka vi bort tiden, och det blir därför så tomt.» Ja, där hafva vi det. Umgänget blir aldrig uppbyggligt, utan att den helige Ande får leda våra samtal. Får han påpeka vår brist, så är det bäst att bekänna den vid nådastolen, och först i Guds kraft kan vårt umgänge med hvarandra blifva till välsignelse.

Fr. E.

GIF GUD DITT TACK!

Gif Gud ditt tack, när lyckans rosor blomma
I ljus och fägring på din lefnadsstig —
Men tacka ock, när kalla vindar komma
Och skäfla blomstren bort, som fröjdat dig.

Gif Gud ditt tack, när hvad du kärast skattar,
Ditt hjärtas Jonatan, läggs ned på bår;
Hvad Herren gör, du kanske nu ej fattar,
Men hädanefter du det veta får.

(Ur »Vintersol»).

Söndagsskolbarnens hednamission.

Se porträttgruppen!

Hvem har väl ej njutit af det lilla älskliga poemet af »Anna A.» om myran! Hon låter denna klaga:

«Min väg är lång, och hinder stänga den,
Och det blir kväll, förrän jag hinner hem,
Och hur jag sträfvar, får jag ej ändå
Till stacken mer än blott mitt lilla strå!»

Men den lilla myran var ej ensam,

»Ty millioner lika, lika små
de gingo ut som hon att samla strå.»

Och resultatet blef,

»Att millioner strån tillsamman, ack,
De lågo snart på kullen i en stack:
Då millioner draga hvar sitt strå,
Blir det till slut ett jätteverk ändå.»

Något liknande är det med »Söndagsskolbarnens hednamission!

Kunna söndagsskolbarnen ha en hednamission? En tvåöring och femöring eller på sin höjd en tioöring är ju allt, hvad ett barn kan komma ut med. Och hvad kan en sådan liten slant göra till eller ifrån? Just ingenting, om den vore ensam eller spriddes åt alla håll och till alla möjliga ändamål. Men enigt lägga många små händer ned dessa slantar i missionssparbössorna i många söndagsskolor i vårt land hvarje »missionssöndag.» Och lika enigt sändes innehållet i alla dessa sparbössor till det gemensamma målet: »*Söndagsskolbarnens hednamission.*»

Hvad är då Söndagsskolbarnens hednamission? Det är en afdelning af Svenska missionsförbundets missionsverksamhet i hednalanden. Och det stora i saken är, att det är de små inom Missionsförbundet, som tillgodose den afdelningens behof.

»*En missionär för Sveriges Söndagsskolbarn till de svarta barnen i Kongo*» — se där den tändande gnistan, som den kände missionären Fr. Engelke utkastade i ett nummer af tidningen »Barnavännen» för år 1888, och som varit första anledningen till dessa många små offereldar öfver hela vårt kära fosterland, hvilka redan hunnit den utveckling, att icke blott *en* missionär utan *många* kunnat utsändas och underhållas i både Kongo och Kina. Är ej det ett storverk i Guds rike af de små?

Huru vore det, om ungdomen inom Svenska missionsför-

FR. ENGELKE
WILH. SJÖHOLM
KONGO
EMMA SJÖHOLM
KONGO
HILMA BÖRJESSON
KINA
ELIN BÖRRISSON
KONGO
CARL N. BÖRRISSON
KONGO
RUTH WALFRIDSON
KONGO

bundet försökte sig på något liknande? Särskildt skulle vi då vilja rekommendera något af de mest svårarbetade fälten t. ex. Kinesiska Turkestan eller Armenien. Sådana fält tarfva ungdomens hela entusiasm och uthållighet. Men hvem kan säga, hvilka följder förbönerna från tusenden och åter tusenden af dessa för Herrens sak nitälskande unga missionsvänner skulle hafva med sig?

Det vore roligt höra, hvad de unga själfva säga om saken. En fråga därom är ju redan väckt i tidningen. Måhända öppnade »Ungdomsvännen» i mån af utrymme sina spalter för rådgörande härom?* —*n*—

* Ja, gärna. *Red.*

Som din dag, din kraft.

»Som dagen är, skall kraften blifva.»
O, löftesstjärna klar och ljus!
Må du alltjämt mitt hjärta lifva
I lifvets storm bland vågors brus!
Jag skall dock ej gå under, när
Du själf, o Gud, mig kraft beskär.

Hvad lärde jag det år, som svunnit,
Om icke det, att du höll ut?
O, huru ofta har jag funnit,
Att molnet delat sig till slut!
Och när en fruktad dag bröt in,
Jag uppehölls af — kraften **din.**

Så vill jag ett, blott ett begära,
När nyårsporten öppnar sig:
Drag mig, o Gud, dig mera nära
I tro och lydnad innerlig!
Lär mig att hvila stilla på
Det urtidsberg, som fast skall stå.

—**ella S**—.

Bland rosor och törnen i äktenskapets förgårdar.

Af *A. W. H.*

XI.

Få gifna trohetslöften brytas?

Att bryta gifna trohetslöften betraktas af mången ung man som en småsak utan all betydelse. Har han ledsnat på sin bekantskap med flickan eller icke funnit hos henne, hvad han väntat, eller ock fått andra, som han tycker, bättre utsikter, om han förenar sig med en annan, så vore det väl underligt, om han icke skulle hafva frihet att handla efter sin egen känsla och öfvertygelse. Hvem kan tvinga honom, menar han, att hålla fast vid en förbindelse, som icke skulle göra honom lycklig, utan i stället fördystra hela hans tillvaro? Ingen kan väl bringa honom att handla i strid mot både hans känsla och vilja. Och så anser han det vara helt naturligt, att förbindelsen måste upplösas. Utan vidare betänkande framställer han sin önskan till flickan, att det måtte »vara slut» dem emellan, och att hon icke vidare behöfver anse sig bunden af de löften, hon gifvit honom. Och därmed menar han allt vara klart.

Men utom det, att han därvid lägger i dagen ett vanhedrande karaktersdrag, lämnar han ur räkningen, att liksom de varit *två* om att ingå förbindelsen, så måste de ock vara *två* om att upplösa den. Om flickan icke föredrar att, med ett visst förakt för hans karakterslöshet och med ett fast beslut att undertrycka hvarje känsla för honom, kallt tillmötesgå hans önskan utan svarar honom: »Jag kan ju icke tvinga dig att älska mig eller, att du skall vidhålla dina löften, men jag kan icke heller betvinga min kärlek till dig och därför icke heller återgifva dig de löften, du gifvit mig», så kan han icke utan att kränka henne förklara förbindelsen upplöst. Han kan visserligen lösa henne från de löften, hon gifvit honom, så att de icke varda bindande för henne, men han kan icke ensam befria sig från det bindande i de löften, han gifvit henne. Från dessa kan endast hon lösa honom. Men om nu hon känner, att han är den ende, som hon kan älska med en hängifven äktenskaplig kärlek och fördenskull icke är i stånd till att utan inre motsägelse lösa honom, äfven om hon skulle *inse*, att sådant under dylika förhållanden vore det bästa, så är det icke sant, om han säger, att förbindelsen är upplöst dem emellan. Han har visserligen löst henne men hon icke honom,

och skall upplösningen varda *verklig*, så måste befrielsen från löftenas bindande kraft vara *ömsesidig*.

Det är en olycka för honom, att han genom ett förhastadt beslut, genom ostadighet i sin karakter eller vanvård af sitt hjärtas tillgifvenhet för henne, förlorat en af de viktigaste betingelserna för att varda lycklig i äktenskap med henne, och det skulle kanske blifva en ännu större olycka för henne, om hon inginge äktenskap med honom; men hvarken det ena eller det andra duger såsom försvar för ett *löftesbrott* i detta afseende. Och ett löftesbrott blir det, om löftesbefrielsen ej varder frivillig å ömse sidor, och i ett sådant löftesbrott kan ligga den största olyckan.

Af det sagda framgår — och vi kunna icke nog betona det — huru viktigt det är att mer än en gång pröfva sig själf och det i allvarlig bön och tillitsfull förtröstan på Herrens hjälp och ledning, innan man inleder äktenskapliga förbindelser, som äro så djupt ingripande i hela ens kommande lif.

Icke sällan hafva dylika förvecklingar under trolofningstiden sin grund i oförmågan hos en af de två att genomskåda och bekämpa själafiendens listiga anlopp. Han låter ingen vara i ro, allra minst dem, hvilka funnit hvarandra genom Guds ledning och äro lyckliga tillsamman. Det har händt mången, sedan trohetslöftena blifvit afgifna, att han blifvit ansatt af de grufligaste tvifvel på kärlekens äkthet, Guds välbehag och föreningens förblifvande lycka. Och till sådana frestelser kunna oväntade karaktersdrag, en och annan missräkning, en hastigt inträffad förbättrad lefnads- och samhällsställning för den ene, tvifvelsjuka naturer hos dem själfva eller hos beställsamma anförvanter och andra lätt gifva anledning. Mången har ock i sådana orofulla stunder gifvit efter för frestelsen och tagit sådana steg, som han sedan hela sitt lif fått ångra. En hvar, som står i begrepp att inträda i förgården till det äktenskapliga lifvets helgedom, göre sig därför beredd på att möta sådana frestelser, så att han, om de storma in på honom, må vara rustad till att bekämpa dem. Och det bästa vapnet, hvarmed frestaren kan öfvervinnas, är vissheten om, att *Gud* förenat dem båda med hvarandra. Har man ej på förhand den saken klar, kunna anfäktelserna blifva outhärdliga.

Vidare bör man å ömse sidor från första stund hafva det klart för sig, att det är med en bristfällig och svag människa, man förenats, icke med en ängel. Äfven den bästa människa är behäftad med fel. Den, som väntar att få en felfri människa till man eller hustru, skall akta sig för att tänka på äktenskap. En hvar, som ämnar taga detta steg, må därför äfven taga med i beräkningen, att:

»Här på denna jorden
Är synden med i allt
Och ger åt allt det sköna
En främmande gestalt.»

Gör han det, skall han, när han under trolofningstiden och i äktenskapet börjar upptäcka brister hos den andre, icke börja rufva öfver, att han misstagit sig och därför ej varder lycklig, utan helt lugnt tänka: Detta var icke mer, än jag på förhand beräknade. Ingen förgäte heller, att bristerna äro *ömsesidiga*, hvilket kräfver en ömsesidigt förlåtande och fördragande kärlek. Den, som gör anspråk på att vilja bryta en ingången trohetsförbindelse för det, att hans trolofvade har brister af ett eller annat slag, visar därmed, att han icke känner sig själf, icke lärde nog känna personen ifråga, innan han gaf trohetslöfte, och icke känner sig villig att i fortsättningen öfva den förlåtande kärlek, som han helt visst gör anspråk på för egen del.

Om nu emellertid af en eller annan sådan anledning trohetsförbindelsen från ettdera hållet utan den andres medgifvande upplöses, så må icke den, som tagit första steget, tro sig vara oförhindrad att inleda närmare bekantskap i samma syfte med en annan, om han ej blifvit löst från förut gifna löften. Från kristlig och moralisk synpunkt sedt har han ingen *rätt* att gifva trohetslöften till äktenskap åt någon, då han genom sådana löften fortfarande är bunden vid en annan. Och är han en verklig kristen, skall hans samvete icke tillåta honom att handla så. Möjligt är ju, att den, som blifvit förskjuten, till slut antingen af öfvertygelse om nödvändigheten däraf eller af ädelt medlidande finner sig böra befria den andre från de gifna löftenas bindande kraft, hellre än att ständigt blifva utsatt för mer eller mindre obehagliga påtryckningar från olika håll. Men huruvida den skyldige därmed kan känna sig fullt lugn och viss i sitt sinne, att han gjort det, som Gud behagar, när han gifvit anledning till trohetsförbindelsens upplösande, det blir en annan fråga. Ofta blifva sådana handlingar långvariga törnen, som kunna stinga och såra på flera sätt.

Att emellertid skäl kunna finnas, då upplösning af en dylik trohetsförbindelse är både önskvärd och nödvändig, det skola vi med Guds hjälp söka visa i ett följande n:r.

När barnen leka familj.

För Ungdomsvännen af M. F.

I skuggan af några blommande jasminbuskar sutto i det mjuka gräset Adolf Klint, en yngling på några och tjugo år, samt hans syster, en blond vacker flicka, några år yngre, inbegripna i ett lifligt samtal.

Utanför på en öppen plats lekte under muntert skratt och ras en hel hop barn.

»Ordspråket säger sant,» hördes den unga flickan säga, »får man styfmor, får man också styffar, ty nog hade pappa varit annorlunda, om han icke gift om sig».

»Den största förändringen med honom har dock skett, sedan vår styfmor gjort honom till läsare», sade Adolf. »Sedan dess har han blifvit mycket ofördragsam mot oss, och allt är farligt och synd, menar han. Då jag här om dagen med några kraftuttryck tillrättavisade en dumbom bland bruksfolket, strax var detta orätt, menade han; är jag ute någon natt bland goda vänner litet öfver den vanliga tiden, så får jag genast anmärkning af honom. Det där och dylikt har tröttat ut mig, så sannolikt stannar jag icke här längre än till hösten.»

»O, Adolf, utbrast systern», vill du då lämna mig ensam här? Jag har det bestämdt svårare än du, ty jag är helt beroende af föräldrarne, då däremot du har lön som bruksbokhållare. Min styfmor tycker nog, att det är för mycket allt, hvad jag får till kläder, och hon gjorde den antydan här om dagen, att jag är både fåfäng och kokett. Du förstår icke, Adolf, hur jag har det».

»Jo, min stackars lilla Jenny, det förstår jag nog, men jag hoppas, att din vistelse i hemmet icke blir så lång. Men apropå, vet du, att Axel Eriksson är hemkommen?

»Ja, jag har redan som hastigast träffat honom.» Den unga flickan rodnade djupt.

»Och hur finner du honom nu — sig lik, hoppas jag?»

»Jag vet ej, hvad jag skall säga om den saken. Han var visserligen vänlig och hjärtlig som förr, men ändå var i hela hans väsen någonting, som gjorde, att jag kände mig främmande för honom — —, jag vore färdig att tro — — att» — — hon tystnade.

»Hvad?» frågade brodern. »Jo, att han liksom hela vår släkt blifvit läsare, ty, då han hälsade på mamma, hörde jag honom med riktigt jubel säga, att Gud gjort stor nåd med honom, och

både vår styfmor och hans mor sågo på honom med förtjusning och sade: *Tack och lof!*»

»Omöjligt!» utbrast Adolf. »Axel har alltid, fast i tysthet ogillat sin mor för hennes religiösa åsikter och därför aldrig riktigt trifts i hemmet. Säkerligen hade han icke så ofta kommit hem, om det icke varit för min lilla syster Jennys skull.»

»Axel har aldrig gifvit tillkänna, att han tycker om mig».

»Ah, kära barn, det har en halfblind kunnat se, att han gjort, och nu antar jag, att han denna gång icke återvänder till sin plats, förr än du och han äro förlofvade, och som han är en präktig ung man, ser jag det gärna».

»Jag tror icke, att jag blir någon välkommen svärdotter hos hans mor, ty jag fruktar, att vår styfmor framställt mig för henne — sin syster — i en sämre dager.»

»Jag begriper intet, hvad hon skulle kunna säga om dig, en sådan rar och snäll tös.»

»Ack, Adolf, du vet ej, hvad hon kom fram med i går, O, det var, så att jag kom i skakning — så grymt orättvist så.»

»Och hvad hvar det? Säg!»

»Jo, hon påstod att våra små syskon taga skada genom oss, i det att vi gifva dem dåliga exempel, och att vi måste vara på vår vakt i deras närvaro. Har du hört värre?»

»Nedrigt — afskyvärdt,» mumlade han.

Ett väsligt: »god afton» afbröt syskonens samtal, och, då de vände sig om, stod vid sidan af dem en ung man med ett godt och tilltalande utseende.

»Ah, se Axel Eriksson!» utropade Adolf gladt. »Välkommen hem, bäste kusin! Sitt ned i gröngräset; men hvad är det du beskådar så noga?»

»Jo, edra små syskon leka familj här utom,» sade han och slog sig ned hos Adolf och Jenny, sedan han skakat hand med dem. »Det är mycket intressant att höra på dem, och vill man riktigt lära känna en familjs hvardagslif, så skall man lyssna till en sådan lek, ty »små grytor ha ock öron,» säger ordspråket. Säkert är, att barnen gifva mera akt på de äldres görande och låtande, än vi ana. Låt oss lyssna på dem en stund!

Sven och Frida, som sutto där så stilla, den ene läsande, den andre stickande strumpor, äro ju morbror och moster. Lilla Anna och Ludvig spela Jenny och Adolf. Maria — barnflickan — tycks vara Jennys kammarjungfru och den hvita brädan, de upprest mot väggen, är hennes toalettspegel. Tyst, låt oss nu höra på!

»En viss oro syntes i de båda syskonens ansikte. Nu kom det ett klingande skratt från de spelande barnens publik, som

uppmärksamt stod på ena sidan. »Aldrig gör Mina annat än dumheter,» hördes den förmenta Jenny säga. »Se, när hon skulle krusa mitt hår i nacken, brände hon af denna lock» — och flickan visade sina små åhörare en hel hand full med gräs, som skulle föreställa hår. Detta hade framkallat barnens glädje. »Damma spegeln, så att jag ser mig riktigt,» hördes nu åter den spelande lilla Anna befalla, och med oro började hennes kammarjungfru efterkomma befallningen och det med sådan fart, att den förmenta spegeln ramlade omkull. En ny skrattsalfva afbröt föreställningen, och, sedan spegeln blifvit uppsatt, ställde sig Anna framför densamma och vred och vände sig som en riktig liten kokett.

»Ack, jag tycker att min klädning sitter så illa och kläder mig icke alls — eller hur Adolf?» Flickan vände sig till Ludvig med sin fråga.

»Nej, min lilla Jenny, det gör den visst icke. Jag bedyrar att du är förtjusande söt i den. Alla flickorna skola bli afundsjuka, och du får i kväll dansa, så att du kan bli rent förbi.»

»Nu pratar du det, du inte menar, Adolf,» sade med koketta svängningar den lilla aktrisen.

»Nej, jag bedyrar» — — svarade gossen.

»Du spelar illa, Ludvig,» afbröt nu lilla Anna häftigt föreställningen. Du säger jämt: *bedyra* och *bedyra*, men det gör inte Adolf, utan du skall i stället svära duktiga tag, ty det är karlavulet, säger han, och så ska du vrida mustascherna, röka och spotta och nypa kammarjungfrun i kinden, precis som Adolf gör.»

»Du spelar inte en bit bättre än jag,» sade Ludvig förtretad.

»Jenny säger inte *ack* och *ack*, som du gjort, utan hon säger:

»Gud i himmeln,» och, när hon är riktigt i tagen, ropar hon Jesu namn gång på gång. Och så ska du gäspa och sträcka armarna öfver hufvudet och ligga och läsa roliga böcker.»

»Se så, prata nu intet mer om det där!» ropade Sven, som skulle spela pappa. »Nu är det Frida och jag, som ska agera.»

Det blef ett ögonblick tystnad bland det lilla teatersällskapet. Adolf och Jennys ansikte hade fått en mycket hög färg. De sökte förgäfves efter ett gladt leende eller skämtsamt ord öfver barnens lek. Axel låg utsträckt på marken med hufvudet lutadt i handen och blickade sorgset framför sig. Ett par gånger hade hans öga kärleksfullt sjunkit ned i Jennys, men sorgsna, djupt sorgsna, hade de dock varit.

»Säg till barnen, att de sluta med det där skojet,» sade slutligen Adolf med rynkad panna till sin syster.

»Nej, låt oss först höra, huru Frida och Sven spela pappa och mamma» föreslog Axel.

»Adolf lille, vill du gå ned på kontoret och skrifva svar på brefvet till Sten & Malm?», sade nu Sven.

»Nej tack, bäste pappa, jag och Jenny skola gå på dansnöje till Dalmans just nu», svarade den förmente Adolf morskt.

»Jenny borde vara hemma i kväll och hjälpa mamma att skala päron», sade pappa Sven mycket fogligt. »Det är intet rätt att lägga allt på mamma ensamt».

»Aldrig kan man få gå bort, utan att det är något, som står i vägen», sade lilla Anna och började svänga på sig, hvarefter hon åter ställde sig framför sin spegel och påtog med mycken omsorg och efter många ändringar hatt och kappa och skyndade bort, följd af lille bror, som hade stort besvär med att få eld på en pinne, som skulle föreställa cigarr.

»Var snäll, Jenny lilla, och säg till barnen, när du kommer ned, att de nu gå in och läsa på sina lexor», ropade mamma Frida efter sin förmenta styfdotter.

»Bästa mamma, det kan jag icke, ty jag går ej den dammiga kökstrappan och förstör min klädning».

Barnens lek upphörde snart, och de skyndade fort från platsen. Tystnad — ja, förstämning hade uppstått bland de tvänne unga. Axel var den, som först bröt tystnaden.

»Som vi se, sade han och fäste en allvarlig blick på sina kusiner, «ligger det för oss äldre syskon makt uppå, att vi gifva akt på oss själfva i våra små syskons närhet, så att vi icke genom vårt exempel utså i deras hjärtan frön, hvilkas frukter kunna göra dem skada både för tid och evighet, utan med bäfvan ihågkomma Jesu ord: »Hvilken som förför en af dessa små, honom vore bättre, att en kvarnsten vore bunden om hans hals och han sänktes i hafvets djup».

En stund därefter låg Jenny på soffan i sitt rum med ansiktet, badande i tårar, nedborradt i en kudde. Hon såg nu den djupa klyfta, som upprest sig mellan henne och den, hon kär hade. Skulle hon någonsin få en bro öfver densamma?

Adolf hade gått ned till sjön och stött båten från land. Här satt han nu med uppdragna åror gungande bland vassen. Några små barn badade i närheten, och han hörde sin egen lilla bror högljudt ropa: *Jag vill bli ren — riktigt ren.* Då smög sig en bäfvande, underlig längtan genom ynglingens själ, och han upprepade sakta: »Jag vill bli ren, riktigt ren».

Brefväxling.

I.

Insända frågor.

1) Är Ungdomsvännens prenumerantsiffra så stor, att underhållandet af en egen missionär i Kongo från det hållet kan vara tänkbar? *Tomas.*

2) Huru stor kostnad beräknas för en missionärs årliga underhåll i Kongo? *Irma.*

3) Om det af Justus i Ungdomsvännens sista n:r väckta förslaget, att tidningens missionsälskande unga läsare skulle förena sig om att underhålla en egen missionär i Kongo, vore möjligt att genomföra, huru skulle då den planen bäst kunna realiseras? *Ung. missionsvän.*

4) Kunde icke vi unga, som läsa Ungdomsvännen och älska missionen bland hedningar, förena oss om att underhålla **två** egna missionärer: en manlig i Kongo och en kvinnlig i Kina? *Justina.*

5) Huru skall ett större missionsnit bäst kunna väckas och underhållas bland vårt lands troende ungdom? *A. S. B.*

6) Huru skall en god, sammanhållande och helgad anda bäst kunna vidmakthållas i en sång- eller musikförening, bestående af troende ungdom, både manlig och kvinnlig? *Sångledare.*

II.

Svar å insända frågor.

1.

Justus har i årets första n:r af Ungdomsvännen väckt en fråga, som synes hafva vunnit genklang i tidningens läskretsar. Den lyder:

Kunde icke vi unga, som läsa Ungdomsvännen och älska missionen bland hedningar, förena oss om att underhålla en egen missionär i Kongo?

En ungdomens egen Kongomissionär — se där den stora, sköna tanke, som ligger i denna fråga! Men kan då denna tanke realiseras? Därpå hänger det. Och om så är, huru skulle detta lämpligast låta sig göra? På frågoafdelningen här ofvan finnas, som läsaren benäget torde uppmärksamma, flera frågor, som röra sig omkring samma sak. *Tomas* ställer sig i viss mån tvifvelaktig men det tviflet, skola vi, säkerligen till hans stora glädje, undanröja. Om vi nämligen grunda våra beräkningar på det antal prenumeranter, Ungdomsvännen hade vid föregående års slut, och antaga, att hvarje prenumerant samlade blott 1 öre om dagen hela året om — och det vore ju ingen omöjlighet — så skulle med den summa, som därigenom erhölles, icke mindre än 6 — *säger sex* — missionärer kunna utsändas och underhållas i Kongo. Och i år synes prenumeranternas antal blifva betydligt större, ty redan nu har det stigit öfver slutsiffran för förra året, och ännu då detta skrifves ingå rekvisitioner dagligen. För att underhålla *en* missionär i Kongo, behöfdes alltså icke

mer, än att *hvar femte* prenumerant offrade 1 öre om dagen året om, och hvad vore det för ett offer! En sådan skärf skulle kunna afsättas från de unga äfven inom sådana ungdomsförbund, som redan underhålla missionärer ute på hedningarnas stora, mörka fält. Äfven om man icke kunde påräkna, att Ungdomsvännens *alla* läsare voro hågade för att hjälpa till, så skulle dock de, som äro hågade, kunna *börja* och börja med att underhålla *en* så länge. Anslutningen skulle nog ökas med tiden.

Vi hafva från fullt tillförlitligt håll gjort oss underrättade om, hvad utrustning, resan och underhåll för en Kongomissionär belöper sig till, och inhämtat följande:

Underhållet för en ogift missionär i Kongo stiger första året till 80 pd st. (= 1440 kr.), andra året 90 pd st. (= 1620 kr.), tredje och följande 100 pd st. (= 1800 kr.).

2) Till utrustning beräknas 40 pd st. (= 720 kr.) och

3) Till resan mellan Stockholm och Matadi 600 kr.

Med stöd af dessa beräkningar synes det oss, som om ej den ringaste ansträngning ens skulle behöfvas från våra läsares sida, för att vi när som helst skulle kunna börja med att sätta planen i verket.

I detta n:r har nu ock en insändarinna, *Justina*, som synes vilja utkräfva en ädel hämnd på kineserna för de många missionärsmorden, frågat, om vi icke ock kunde utsända och underhålla en kvinnlig missionär till *Kina*. Vi äro glada åt och tacka innerligt Gud äfven för den tanken, och hvem vet, om icke båda dessa förslagen skulle kunna realiseras samtidigt? Allt beror naturligtvis på den tillslutning, de framställda förslagen vinna i troende ungdomskretsar.

Men *huru* skulle nu allt detta bäst kunna realiseras? Ja, huru detta blir en senare fråga, anse vi oss dock redan nu böra framhålla tryggheten af, att vi ställde oss i förbindelse med något missionssällskap, som förut underhåller missionärer i både Kongo och Kina. Att bilda något slags eget missionssällskap kunna vi af flera skäl icke gilla. Ty det vore allt för vanskligt och därtill söndrande ifrån det stora hela att i detta afseende ställa oss isolerade. Härom hoppas vi dock, att flera af våra värderade läsare snart skola vidare yttra sig.

Vi inbjuda emellertid dem, som äro intresserade för saken, att ytterligare bidraga till frågans lösning. Se äfven uppsatsen: »Söndagsskolbarnens hednamission» i detta nummer! *A. W. H.*

2.

Till Signe.

Att kunna skicka sig »ordentligt» är godt, att kunna skicka sig *kristligt* är bättre. Och detta senare lär man sig bestämdt icke i en dansskola, men möjligen motsatsen.

Den bästa »hållning på sin kropp» erhåller man, om man kläder sig så, att man fritt och obesväradt kan röra sig i alla riktningar, och sedan under fristunderna i skolan deltager i friluftslekar, som fordra allsidiga kroppsrörelser, är med i gymnastiken och i hemmet deltager i de husliga göromålen samt sitter rak i skolbänken under lektionerna.

Icke skall Ni väl låta inbilla Eder, att den, som icke går i dansskola, därför behöfver bära sig »tölpigt» åt. Det i dansskolan inplantade koketteriet har för resten kommit många dess elever att i umgänget bära sig rent af *narraktigt* åt. Och det är sämre än att vara »tölpig».

Mitt råd är, att Ni icke gör någon framställning alls till Edra föräldrar om tillåtelse att få besöka dansskolan, utan att Ni i stället tackar Gud, för att de icke påyrka det. Ingen ställning i lifvet gör det nödvändigt att kunna dansa. Men det har varit mångas räddning, att de varit oinvigda i den konsten. Och just till dessa skulle Ni komma att höra.

J. N.

3.

Till E. Z—s.

Villkoren för inträde i Sv. Missionsförbundets missionsskola angifvas i §§ 9, 10 af dess stadgar, där det heter: »För att vinna inträde i Sv. Missionsförbundets missionsskola fordras, att den sökande styrker sig 1:o äga kunskaper, motsvarande folkskolans minimum, samt 2:o hafva öfvat predikoverksamhet minst ett år inom den församling, som lämnar honom förord. Han bör ock därtill vara förordad af distriktsombudet.

Ansökan om inträde i skolan inlämnas till styrelsen för samma skola minst 3 månader före hvarje läsårs öppnande. Ansökningen, som bör af den sökande vara egenhändigt skrifven, skall åtföljas af: 1:o en kort och samvetsgrann redogörelse för hans omvändelse och andliga lifs utveckling; 2:o de i § 9 omnämnda intygen (om kunskapsmått, förord af församlingen och distriktsföreståndaren); 3:o uppgift om han lärt sig något yrke; 4:o en af någon missionsförening eller kristen församling utfärdad förbindelse att ansvara för hans underhåll vid skolan; 5:o åldersbetyg från pastor i den församling, hvarest han är kyrkoskrifven. I regel antages såsom elev ingen, som är under 20 år gammal.» Detta är allt.

J. N.

Breflåda.

Johan L., M. F., A. S—én. Ett varmt tack för ingångna bidrag.

Conrad. Tack! Ja, rabatt lämnas vid längre annonsering.

T. H—m. Ja, beloppet kan insändas i frimärken, men det går ju an att vänta, tills ett friex. kan erhållas.

C. E. P—én, Örebro. Det sända bekommet. Tack!

Flera frågoinsändare hafva ej fått sina frågor in i detta n:r, i brist på utrymme, men de komma i nästa.

Anna K. Nej, af Ungdomsvännen från förra året finnas hvarken inbundna eller oinbundna kompletta ex. kvar. De äro alla utgångna.

NYKÖPING 1901, E. D. CEDERSKOGS BOKTRYCKERI.